

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobkyně: **L. Ř.**, narozena X,
bytem X,
zastoupena Pavlem Uhlem, advokátem,
sídlem Kořenského 15, 150 00 Praha 5,

žalovanému: **Český báňský úřad**,
sídlem Kozí 748/1, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2020, č. j. SBS 15596/2020/ČBÚ-23/1,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2020, č. j. SBS 15596/2020/ČBÚ-23/1, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „obvodní báňský úřad“) ze dne 26. 2. 2020, č. j. SBS 29257/2018/OBÚ-04/5. Tímto rozhodnutím obvodní báňský úřad shledal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), jehož se žalobkyně dopustila tím, že dne 30. 6. 2018 v ranních hodinách vědomě a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

úmyslně neoprávněně vnikla s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do důlního díla – lomu Bílina na druhý skryvkový řez, k rypadlu KU 800/8/K105, organizace Severočeské doly a. s., IČO: 49901982, kde je vykonávána obvodním báňským úřadem řádně povolená hornická činnost a kam je vstup zakázán. Za spáchání uvedeného přestupku obvodní báňský úřad podle § 40a odst. 3 písm. a) horního zákona a v souladu s § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil žalobkyni pokutu 8 000 Kč a současně jí uložil též povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí obvodního báňského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Uvedla, že přestupek byl spáchán dne 30. 6. 2018, obvodní báňský úřad neučinil oznámení o zahájení řízení, které by přerušilo běh promlčecí doby a jako první úkon v řízení vydal dne 27. 2. 2019 příkaz. Žalobkyně proti tomuto příkazu podala včasný odpor, čímž došlo k jeho zrušení. Podle žalobkyně má účinky standardního meritorního rozhodnutí, včetně přerušení běhu promlčecí doby, pouze příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, a tím se stal pravomocným a vykonatelným. S názorem žalovaného, že pokud se příkaz v řízení z moci úřední, který byl prvním úkonem v takovém řízení, podáním odporu ruší, neoznamuje se poté zahájení řízení, protože funkci tohoto oznámení plní zrušený příkaz, žalobkyně nesouhlasila již v odvolání, neboť vychází z neplatné právní úpravy, konkrétně z § 20 odst. 2 věty poslední zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Nová právní úprava však toto ustanovení nepřevzala, a proto závěr žalovaného, že přerušení běhu promlčecí doby a počátek běhu nové jednoleté promlčecí doby nastává podáním odporu, nemá podle žalobkyně oporu v platném právu. Podotkla, že žalovaným citovaný § 150 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odkazuje na § 71 téhož zákona, který upravuje lhůty pro vydání rozhodnutí, nikoli na ustanovení o běhu promlčecí doby (§ 31 zákona o odpovědnosti za přestupky). K závěru, podle něhož by jednoletá doba počala běžet doručením příkazu, žalobkyně namítala, že by se jednalo o nepřípustnou analogii rozšiřující podmínky promlčení v neprospěch obviněného, pokud přisuzuje příkazu z hlediska účinků přerušení běhu promlčecí doby zároveň povahu oznámení o zahájení řízení i rozhodnutí o uznání viny ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Jakákoli hmotněprávní analogie v neprospěch obviněné osoby je podle žalobkyně v oblasti trestního práva i v rovině správního trestání nepřípustná. Na podporu svého názoru, že příkaz, proti němuž byl podán odpor, nepřerušuje běh promlčecí doby, odkázala žalobkyně na komentář k zákonu o odpovědnosti za přestupky a na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2019, č. j. 20 A 4/2019-72.
3. V předmětné věci rozhodnutí o vině, které by mohlo mít účinky přerušení promlčení podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, bylo učiněno až dne 27. 2. 2020. Z uvedeného žalobkyně dovodila, že v jednoleté promlčecí době, která počala plynout dne 1. 7. 2018, nenastala žádná okolnost, jež by běh promlčecí doby přerušila nebo stavěla, a v dané věci tak ke dni 1. 7. 2019 zanikla odpovědnost za přestupek. Zároveň ani rozhodnutí o vině nebylo učiněno obvodním báňským úřadem v době jednoho roku od vydání příkazu, pokud bylo vydáno až dne 27. 2. 2020. Podle žalobkyně tak měl žalovaný řízení zastavit podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. Žalobkyně dále namítala, že shromážděné podklady neumožňovaly obvodnímu báňskému úřadu vydat ve věci meritorní rozhodnutí o uznání viny žalobkyně a jeho následné potvrzení v odvolacím řízení. Samotné ztotožnění osoby, stejně jako fakt, že se udál přestupek, se podle žalobkyně opírá pouze o úřední záznamy policie. Osoba pachatele, průběh skutku a skutkový děj však musí být v řízení prokázány relevantními důkazy, zejména svědeckými výpověďmi nebo v souladu se zákonem pořízenými videozáznamy, atp. Totožnost osoby, která měla skutek spáchat, pak musí být doložena buď úředně (dokladem předloženým po zajištění) nebo jiným průkazným způsobem identifikace (otisky prstů, DNA), případně svědecky, kdy osoba, která pachatele osobně zná, dosvědčí jeho totožnost bezprostředně po zajištění a posléze v přestupkovém řízení.
5. Podle žalobkyně se jedná o zjevné porušení zásad presumpce neviny a *in dubio pro reo*, upravených také v § 69 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť obvodní báňský úřad uvedl, že „žalobkyně dle správního orgánu v rámci projednávání přestupku nepředložila žádné relevantní skutečnosti, které by byly v rozporu se zjištěním správního orgánu“. Obviněný přitom není v řízení povinen prokazovat svou nevinu či zpochybňovat závěry, k nimž dospěla policie, kdy nositelem důkazní povinnosti, za dodržení citovaných zásad, je bezvýhradně správní orgán. Podle žalobkyně neprovedl obvodní báňský úřad ve věci žádný přímý důkaz její viny, ani neshromáždil propojený, na sebe navazující řetězec důkazů nepřímých, kdy za důkaz vůbec nelze považovat předložení dokladu totožnosti. Správní orgán také žádné porovnávání fotografií neprováděl, neboť v době, kdy měl občanský průkaz za účelem ověření totožnosti v dispozici, ležel spisový materiál se shromážděnými podklady zavřený na stole v kanceláři, kde ústní jednání proběhlo. Ostatně, v protokolu z jednání není o srovnání žádný záznam.
6. Žalobkyně považovala postup obvodního báňského úřadu za rozporný s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že úředním záznamem a oznámením o přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování, tyto slouží jen jako podklad k provádění dokazování. K tomuto odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008- 115, a ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73. Podotkla, že správní orgán je povinen vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro své rozhodnutí, avšak ve správním řízení nebylo provedeno žádné dokazování, ani výsledkem svědků či přehráním videozáznamu. K pravomocným příkazům z jiného správního řízení dodala, že jimi nemůže být prokázána její vina a předchozí neoprávněný postih nemůže být důvodem pro další neoprávněné potrestání, ani jimi není správní orgán vázán při posuzování viny.
7. V řízení žalobkyně rovněž namítala porušení zásady *ne bis in idem*, neboť přestupek, ze kterého byla uznána vinnou, musel být spáchán v jednočinném souběhu s činem, za který již byla postižena. Závěr žalovaného, že přestupky žalobkyně byly spáchány ve vícečinném souběhu, neboť k nim došlo různými jednáními a k porušení rozdílných právních zájmů, nemá podle žalobkyně oporu v podkladech rozhodnutí. Měla za to, že jde o souběh jednočinný, jelikož v předchozí věci vedené Městským úřadem Litvínov byla pravomocně uznána vinnou, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Dolů Bílina v katastrálním území obce Libkovice neuposlechla výzvu policisty tím, že vnikla do důlního díla. V nyní projednávané věci byla uznána vinnou pro skutek spočívající v tom, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikla do důlního díla – lomu Bílina. Skutečnost, že se jedná o tentýž skutek, podle žalobkyně vyplývá i z pokynu policisty, na který odkázala. Za shodné považovala i následky projednávaných přestupků, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neboť pokyn byl policií uložen kvůli blízkosti důlního díla, aby byly ochráněny životy a zdraví účastníků akce a majetek vlastníka dolu, a stejná ochrana hodnot vyplývá i z cedule zakazující vstup. Zásada zákazu dvojího trestání upravená v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod nemůže být prolomena ani tím, že v případě naplnění znaků skutkových podstat více přestupků jedním jednáním je k jejich projednání příslušných více správních orgánů.

8. Dále žalobkyně konstatovala, že účastí na předmětném protestu nebyl naplněn materiální znak přestupku a důvodem vniknutí účastníků protestu na území, kde probíhá hornická činnost, byla dlouhodobá ochrana veřejného zájmu – konkrétně lidského života, zdraví, majetku, veřejných rozpočtů, životního prostředí a klimatu, neboť to vše prokazatelně a v masovém měřítku poškozuje spalování hnědého uhlí, které se ve velkolomu Bílina těží. Uvedla, že žalovaným tvrzené ohrožení života a zdraví je nepodložené, neodůvodněné a neprokázané. A i kdyby bylo prokázáno, že jednáním kladeným jí za vinu ohrozila sebe sama, nemůže jí být taková okolnost jakkoli kladena k tíži, jelikož sebeohrožení či sebepoškození nelze v právním řádu České republiky sankcionovat. Rovněž ohrožení ostatních aktivistů a zaměstnanců dolu z provedeného dokazování nijak nevyplývá. Z hlediska proporcionality to pak byl naopak klimatický protest, který se uskutečnil v zájmu ochrany života a zdraví, přičemž podle žalobkyně v žádném případě nebyl hrozícímu nebezpečí klimatické krize neadekvátní. Podotkla, že by se nejednalo o první případ, kdy by byl takový protest příslušnými orgány shledán legitimním, a že odmítavý postoj k pokračující těžbě hnědého uhlí je v souladu s cíli mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána. Protestující se snažili upozornit na změny klimatu i s odkazem na ústavně zaručené právo na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, právo na svobodu projevu podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a právo na odpor podle čl. 23 Listiny základních práv a svobod. Závěrem dodala, že počínání účastníků protestu bylo legitimní, kdy naopak nevykazovalo potřebný stupeň společenské škodlivosti ve smyslu § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že příkaz, jenž je vydán jako první úkon ve věci podle § 90 odst. 1 a § 150 správního řádu, má dvojí povahu. Jednak představuje nepravomocné meritorní rozhodnutí a jednak supluje oznámení o zahájení řízení, neboť obsahuje veškeré náležitosti § 46 odst. 1 správního řádu. Z § 150 odst. 3 správního řádu podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že podáním odporu se příkaz ruší, ale v řízení se ze zákona pokračuje. Vzhledem k tomu, že právní řád neumožňuje správnímu orgánu za této situace (znovu) zahájit správní řízení, nelze dospět k jinému závěru, než že zrušený příkaz v plném rozsahu a se všemi právními důsledky nahrazuje oznámení o zahájení řízení. Žalovaný proto trval na tom, že k přerušení běhu promlčecí doby došlo ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky dne 23. 5. 2019, kdy byl doručen příkaz ze dne 27. 2. 2019, č. j. SBS 29257/2018/OBÚ-04/1 (pozn. soudu – příkaz byl doručen 7. 3. 2019). V nové promlčecí době jednoho roku pak obvodní báňský úřad vydal dne 26. 2. 2020 své rozhodnutí, čímž došlo k opětovnému přerušení běhu promlčecí doby. Podle žalovaného tedy nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby.
10. Za nedůvodnou označil žalovaný také námitku neprokázání přestupku. Jelikož v rozhodnutí obvodního báňského úřadu je jasně specifikováno jednání žalobkyně a jsou zde uvedeny všechny skutečnosti týkající se předmětného skutku, jakož i následek tohoto jednání specifikovaný místem a datem, došlo podle žalovaného k naplnění všech znaků Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutkové podstaty přestupku a obvodní báňský úřad zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně. Žalovaný odmítl, že by obvodní báňský úřad opřel svůj výrok pouze o úřední záznam a oznámení o přestupku. Žalovaný uvedl, že ačkoli úřední záznam nebyl vnímán jako důkaz, mohl z něj obvodní báňský úřad vycházet jako z podkladu pro rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že při určení žalobkyně jako pachatelky přestupku vycházel správní orgán prvního stupně nejen z oznámení Policie ČR o přestupku ze dne 20. 7. 2018, č. j. KRPU-132858-8/PŘ-2018-040311, ale také z následného doplnění Seznamem dodatečně ustanovených přestupců ze dne 13. 9. 2018. č. j. KRPU-182406-1/ČJ/2018-040070, ve které byla žalobkyně ztotožněna pomocí fotografií. Vzhledem k tomu, že Policie ČR disponuje nástroji ke ztotožnění a ustanovení osob, které správní orgán k dispozici nemá, pak se žalovaný ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně a považoval za postavené na jisto, že žalobkyně byla náležitě Policií ČR ustanovena a je tudíž pachatelkou projednávaného přestupku. Zpochybnění skutečnosti, že je pachatelkou předmětného přestupku žalobkyně vtělila až do podání ze dne 30. 6. 2019, kde poukázala na skutečnost, že některé osoby se Policií ČR ztotožnit nepodařilo. Žalovaný však uzavřel, že v případě žalobkyně došlo ke ztotožnění a nevyvstaly pochyby, že pachatelem předmětného přestupku by mohla být jiná osoba.

11. K námitce porušení zásady *ne bis in idem* žalovaný uvedl, že příkazem Městského úřadu Litvínov ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. OKT/1057/2018/NOZ, č. j. MELT/70221/2018, byla žalobkyni pravomocně uložena pokuta za přestupek dle § 14 odst. 1 písm. d) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o právu shromažďovacím“), kterého se dopustila nesplněním pokynu policisty k zajištění účelu shromáždění podle § 8 odst. 4, který byl vydán za účelem zajištění řádného a pokojného průběhu shromáždění jakožto projevu ústavou zaručeného shromažďovacího práva. Příkazem Města Litvínov ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. MELT/70193/2018, č. j. OKT/1056/2018/NOZ, byla žalobkyni pravomocně uložena pokuta za přestupek proti veřejnému pořádku dle § 5 odst. 1 písm. a) zák. č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se žalobkyně dopustila neuposlechnutím výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Rozhodnutím obvodního báňského úřadu pak byla žalobkyně shledána vinnou z porušení jiných významných zájmů chráněných horním zákonem, konkrétně došlo k ohrožení zdraví a života jí samotné, ostatních aktivistů i zaměstnanců dolu. Podle žalovaného je tedy evidentní, že porušení či ohrožení chráněného zájmu, tedy právně významný následek, je u obou řízení, ve kterých byla žalobkyně uznána vinnou, odlišný a projednávaly je odlišné správní orgány, do jejich působnosti jednotlivé přestupky náležely. Žalovaný trval na tom, že žalobkyně nebyla trestána za jeden přestupek dvakrát.
12. Žalovaný za nedůvodnou označil také námitku nenaplnění materiální stránky přestupku. Společenská nebezpečnost jednání žalobkyně spočívala v možnosti ohrožení života a zdraví nejen žalobkyně, ale i dalších přítomných aktivistů, jakož i zaměstnanců organizace Severočeské doly a. s., a v neposlední řadě rovněž ve vynuceném odstavení veškeré těžební technologie. K argumentaci žalobkyně, že její jednání podléhalo ochraně práva na svobodu projevu zaručeného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, žalovaný uvedl, že odstavec 4 uvedeného článku připouští možnost zákonného omezení svobody projevu, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. V předmětné případě bylo toto právo omezeno tím, že vstup do prostoru lomu Bílina byl na základě horního zákona zakázán. Toto omezení bylo zákonem stanoveno práv z některých důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedených v citovaném ustanovení Listiny základních práv a svobod, tj. z důvodu ochrany práv a svobod druhých a z důvodu ochrany veřejného zdraví. Žalovaný rovněž nesouhlasil s názorem žalobkyně, že její počínání v rámci klimatické krize je legitimní a nevykazuje potřebný stupeň společenské škodlivosti. Právo na svobodu projevu ani právo na příznivé životní prostředí neopravňují žalobkyni bez jakýchkoli omezení a důsledků zasahovat do práv a svobod jiných osob, zejména v případě, kdy jsou tato realizována na základě řádného povolení vydaného na základě zákona, a ohrožovat přitom jiné ústavně a zákonem chráněné zájmy. Rovněž názor žalobkyně, že jednala v rámci ústavně zaručeného práva na odpor ve smyslu čl. 23 Listiny základních práv a svobod, žalovaný odmítl, neboť není zřejmé, jak by řádně povolené dobývání hnědého uhlí, které je plně v souladu se zákonem, mohlo odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda došlo k zániku odpovědnosti žalobkyně uplynutím promlčecí doby.
17. Podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona platí, že *„[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“* Za tento přestupek se podle § 40a odst. 3 písm. a) téhož zákona uloží pokuta do výše 15 000 Kč.
18. Z § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *„[o]dpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.“* Podle § 30 téhož zákona *„[p]romlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.“*
19. Podle § 31 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[p]romlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.“* Z § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona přitom plyne, že *„[p]romlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obviněný uznán vinným, přerušением promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“ V § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je mimo jiné uvedeno, že „[o]dpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání.“

20. Z § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že „[s]právní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže odpovědnost za přestupek zanikla.“
21. Ze správního spisu soud zjistil veškeré podstatné skutečnosti, které měly vliv na posouzení běhu promlčecí doby. Za počátek běhu promlčecí doby je v tomto případě podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky považován den 1. 7. 2018, tedy den následující po dni, kdy byl spáchán přestupek (30. 6. 2018). Od tohoto dne započal běh jednoleté promlčecí doby, neboť se nejednalo o přestupek, za nějž je možné uložit pokutu ve výši alespoň 100 000 Kč. Konec této doby podle § 40 odst. 1 písm. b) správního řádu by bez dalšího připadl na 30. 6. 2019. Dne 27. 2. 2019 vyhotovil obvodní báňský úřad příkaz č. j. SBS 29257/2018/OBÚ-04/1. Z tiskového výstupu týkajícího se vypravení písemnosti založeného ve správním spisu je patrné, že k jeho vypravení (předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení) ovšem došlo až dne 7. 3. 2019, tj. vydán ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu byl příkaz až dne 7. 3. 2019 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134). Tímto dnem byla podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušena promlčecí doba, jelikož se jednalo o rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou a došlo k jeho vypravení, tedy k vydání. Dnem 8. 3. 2019 tedy počala běžet nová promlčecí doba, jejíž konec by bez dalšího připadl na 7. 3. 2020. Proti příkazu podala žalobkyně dne 14. 3. 2019 odpor. Obvodní báňský úřad ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 26. 2. 2020, č. j. SBS 29257/2018/OBÚ-04/5, které bylo vypraveno (a tedy i vydáno) dne 27. 2. 2020.
22. Z výše uvedeného je zřejmé, že konec nové promlčecí doby odvozené od vydání příkazu ze dne 27. 2. 2019, ke kterému došlo dne 7. 3. 2019, připadl na 7. 3. 2020. V průběhu této nové promlčecí doby vydal obvodní báňský úřad rozhodnutí ze dne 26. 2. 2020, jímž shledal žalobkyni opětovně vinnou, a to dne 27. 2. 2020, kdy je podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu odeslal právnímu zástupci žalobkyně elektronicky prostřednictvím datové schránky (vypraveno dne 27. 2. 2020). K vydání dalšího rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, majícího za následek přerušení běhu promlčecí doby a počátek běhu doby nové, tak došlo před uplynutím jednoleté promlčecí doby. Žalobou napadené rozhodnutí pak bylo vydáno (předáno k doručení) dne 25. 6. 2020 a téhož dne nabylo i právní moci. Z uvedeného vyplývá, že neuplynula ani objektivní tříletá lhůta stanovení v § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, v níž musí být přestupek projednán.
23. Soud směrem k žalobkyni poznamenává, že její názor, že účinky standardního meritorního rozhodnutí, včetně přerušení běhu promlčecí doby, má pouze příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, je mylný. Příkaz jako rozhodnutí o vině již svým vydáním má za následek přerušení běhu promlčecí doby, a to bez ohledu na to, zda následně dojde k jeho zrušení v důsledku podání odporu, či nikoli. Podání odporu totiž nic nemění na skutečnosti, že byl vydán příkaz jakožto rozhodnutí, kterým byl obviněný uznán vinným, a tudíž došlo k naplnění podmínek pro přerušení promlčecí doby podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2020, č. j. 4 As 250/2020-55, bod 18). Otázkou, zda vydáním příkazu, popř. jeho doručením, dochází k přerušení promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, či nikoli, se podrobněji zabýval také Krajský soud v Hradci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 28. 12. 2020, č. j. 61 A 9/2020-43. Soud dále zdůrazňuje, že odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2019, č. j. 20 A 4/2019-72, je zcela neopodstatněný, neboť v tomto rozsudku vůbec není obsažen závěr soudu o tom, že by příkaz, proti němuž byl podán odpor, nepřerušuje běh promlčecí doby.

24. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že námitka týkající marného uplynutí promlčecí lhůty není důvodná.
25. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný svým postupem porušil zásadu *ne bis in idem*, neboť přestupek, ze kterého byla uznána vinnou, byl v jednočinném souběhu s činem, za který již byla postižena. Soud považuje za nutné nejprve zodpovědět otázku, zda v případě žalobkyně a jejího počínání na předmětných pozemcích se jednalo o vícečinný, nebo o jednočinný souběh přestupků. Soud se přiklání k závěru, že se jednalo o souběh vícečinný.
26. Zásada *ne bis in idem*, tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin, je na ústavní úrovni upravena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle nějž *„nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.“* Ačkoli uvedená ustanovení hovoří toliko o „trestním stíhání“ či „trestním řízení“, danou zásadu je nepochybně třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích. Platnost zásady *ne bis in idem* i pro oblast správního trestání konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku.
27. V projednávané věci byla žalobkyni uložena pokuta za přestupek podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona, jehož se žalobkyně dopustila tím, že dne 30. 6. 2018 v ranních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikla s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do důlního díla – lomu Bílina na druhý skrývkový řez k rypadlu KU 800/8/K105 organizace Severočeské doly a. s., IČO: 49901982, kde je vykonávána hornická činnost a kam je vstup zakázán, kde setrvala do 11:00 hodin, kdy byla zajištěna Policií České republiky z důvodu protiprávního jednání.
28. Příkazem Městského úřadu Litvínov ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. OKT/1057/2018/NOZ, č. j. MELT/70221/2018, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím tím, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Dolů Bílina v katastrálním území obce Libkovice nesplnila pokyn policisty udělený na základě § 8 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím sloužící k zajištění účelu shromáždění.
29. Příkazem Města Litvínova ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. MELT/70193/2018, č. j. OKT/1056/2018/NOZ, byla žalobkyně znána vinou ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, jehož se dopustila tím, že dne 30. 6. 2018 dopoledních hodinách v prostoru lomu Dolů Bílina v k. ú. obce Libkovice na souřadnicích 50°33'43,9''N;13°41'51,7''E neuposlechla výzvu úřední osoby při výkonu její pravomoci.
30. Přes časovou a místní souvislost mezi shora uvedenými popisy jednání je z oznámení o přestupku ze dne 20. 7. 2018, č. j. KRPU-132858-8/PŘ-2018-040311, podle názoru soudu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zřejmé, že žalobou napadeným rozhodnutím projednávaný přestupek byl spáchán oproti přestupkům projednaným Městským úřadem Litvínov a Městem Litvínov jak odlišným jednáním, tak s odlišným následkem. Zatímco přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona se žalobkyně dopustila tím, že neoprávněně vnikla do důlního díla, přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím se dopustila až následně v době, kdy se již nacházela v důlním díle a neuposlechla výzvu Policie České republiky, aby je opustila. Spácháním přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona žalobkyně ohrozila veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem, zatímco spácháním přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím ohrozila zájmy směřující k odstranění rozporů při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku. Zjevně se tedy jednalo o odlišný následek protiprávního jednání, který je z hlediska odpovědnosti za přestupek rozhodný. Soud proto uzavírá, že se v tomto případě jedná o vícečinný souběh přestupků, tudíž nebyla porušena zásada *ne bis in idem* a námitka není důvodná.

31. Dále se soud zabýval námitkou neprokázání přestupku, neboť podle žalobkyně nebyla prokázána její totožnost. Při prokázání totožnosti vycházel obvodní báňský úřad zejména z oznámení o přestupku a seznamu dodatečně ustanovených osob. Poukázal rovněž na skutečnost, že žalobkyně byla na základě totožných podkladů shledána pravomocně vinnou ze spáchání přestupků příkazem Městského úřadu Litvínov ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. OKT/1057/2018/NOZ, č. j. MELT/70221/2018, a příkazem Města Litvínova ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. MELT/70193/2018, č. j. OKT/1056/2018/NOZ, které nikterak nenapadala.
32. Z oznámení o přestupku plyne, že oznámení o spáchání přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích a přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím spáchaných totožnou osobou bylo vyčleněno pod č. j. KRPU-145636/PŘ-2018-040311. O přestupku dle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím rozhodl Městský úřad Litvínov pravomocným příkazem ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. OKT/1057/2018/NOZ, č. j. MELT/70221/2018. O přestupku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích rozhodlo Město Litvínov pravomocným příkazem ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. MELT/70193/2018, č. j. OKT/1056/2018/NOZ. Podkladem pro tato rozhodnutí bylo výše uvedené oznámení o přestupku zmíněné v oznámení o přestupku, na základě kterého bylo zahájeno předmětné řízení. Všechna uvedená řízení tedy byla zahájena na základě oznámení o přestupku týkajících se totožné osoby. Klíčovým podkladem pro rozhodnutí byl podle názoru soudu seznam dodatečně ustanovených osob ze dne 13. 9. 2018, č. j. KRPU-182406-1/ČJ-2018-040070, podle kterého byla žalobkyně ztotožněna Policií České republiky. Seznam obsahoval mimo jiné i výřez fotografie osoby zajištěné po spáchání předmětného přestupku a fotografii žalobkyně z databází dostupných Policii České republiky. K tomuto seznamu soud uvádí, že se nejedná o úřední záznam, ale o podklad rozhodnutí poskytnutý Policií České republiky. Na základě těchto podkladů lze podle názoru soudu učinit závěr, že totožnost žalobkyně byla prokázána, neboť oznámení o přestupku původně vedeného na neznámého pachatele bylo ve správním řízení doplněno seznamem dodatečně ustanovených osob, v němž Policie České republiky provedla ztotožnění žalobkyně pomocí fotografií, z nichž jedna je výřezem fotografie obsažené v oznámení o přestupku. Výše zmíněnými pravomocnými příkazy Městského úřadu Litvínov a Města Litvínov pak bylo rozhodnuto o přestupcích obsažených v oznámení o spáchání přestupku č. j. KRPU-145636/PŘ-2018-040311, tedy o přestupcích totožné osoby jako v oznámení o přestupku, na základě kterého bylo zahájeno řízení v daném

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

případě. Bez významu není ani skutečnost, že sama žalobkyně se výše uvedených příkazů Městského úřadu Litvínov a Města Litvínov dovolávala ve vztahu k údajnému porušení zásady *ne bis in idem* uplatňované již v průběhu správního řízení.

33. Je pravdou, že tvrzení obvodního báňského úřadu, že při ústním jednání provedl porovnání fotografie žalobkyně z předloženého občanského průkazu s fotografií obsaženou v seznamu dodatečně ustanovených osob, nemá oporu ve správním spisu, jelikož o tomto postupu obvodního báňského úřadu není v protokolu o ústním jednání žádná zmínka. Tato skutečnost představuje vadu řízení, která ale nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož ostatní skutečnosti, na základě kterých ověřoval obvodní báňský úřad totožnost přestupce, jsou dle soudu dostačující k prokázání totožnosti žalobkyně.
34. Soud námitku nedostatečného ztotožnění žalobkyně považuje za účelovou, když na straně jedné žalobkyně argumentuje tím, že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, když se tohoto přestupku měla dle názoru žalobkyně dopustit v jednočinném souběhu s přestupky, z jejichž spáchání byla pravomocně uznána vinnou Městským úřadem Litvínov a Městem Litvínov, a na straně druhé tvrdí, že přestupku projednávaného v tomto správním řízení se měla dopustit jiná osoba. Námitku, že v daném řízení nebylo dostatečně prokázáno, že přestupek spáchala žalobkyně, tedy soud rovněž neshledal jako důvodnou.
35. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že účasti na předmětném protestu nebyl naplněn materiální znak přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona. Z tohoto ustanovení plyne, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“*
36. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že trestnost přestupků se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila trestnost trestných činů, a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být naplněna i materiální stránka přestupku. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně a zároveň porušuje či ohrožuje zájem společnosti byť i v nepatrné míře. Lze vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal za situace, kdy se k jednání, které naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52).
37. Žalobkyně zpochybňovala existenci materiální stránky přestupku s poukazem na to, že důvodem vniknutí účastníků protestu na území, kde probíhá hornická činnost, byla dlouhodobá ochrana veřejného zájmu – konkrétně lidského života, zdraví, majetku, veřejných rozpočtů, životního prostředí a klimatu.
38. S ohledem na právě uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zda určité jednání lze označit za přestupek, a zda tedy došlo k naplnění nejen formálního, nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž právě v porušení nebo ohrožení společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl jejím jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Významnou okolností vylučující protiprávnost nemůže být žalobkyní uváděný zájem na dlouhodobé ochraně životního prostředí, který byl pohnutkou jejího jednání, neboť snaha upozornit na klimatickou krizi neopravňuje k porušování platných právních předpisů. Soud dále uvádí, že pouhou účastí na protestu se žalobkyně přestupkového jednání nedopustila. Toho se dopustila až v okamžiku, kdy se odchýlila od plánované trasy protestního pochodu a neoprávněně vnikla do důlního díla.

39. Na základě výše uvedeného soud shledal, že v nyní posuzovaném případě nebyly zjištěny zvláštní okolnosti natolik snižující nebezpečnost přestupkového jednání, že by materiální znak přestupku zcela vymizel. Soud naopak konstatuje, že materiální znak přestupku byl žalobkyní naplněn bez pochybností, neboť žalobkyně vnikla do prostoru důlního díla, čímž ohrozila veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem a zároveň též zájem na ochraně života a zdraví osob. Předmětná námitka tak není důvodná.
40. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 13. ledna 2021

12

42 A 18/2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl předsedou senátu Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **L. Ř.**, narozena X,
bytem X,
zastoupena Pavlem Uhlem, advokátem,
sídlem Kořenského 15, 150 00 Praha 5,

proti
žalovanému: **Český báňský úřad**,
sídlem Kozí 748/1, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2020, č. j. SBS 15596/2020/ČBÚ-23/1,

takto:

V písemném vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 42 A 18/2020-43, se opravuje datum vydání tohoto rozsudku tak, že správné datum je **13. ledna 2022**.

Odůvodnění:

Při písemném vyhotovení uvedeného rozsudku došlo k chybě spočívající v tom, že bylo chybně uvedeno datum vydání rozhodnutí 13. ledna **2021**, ačkoli správně mělo být uvedeno 13. ledna **2022**. Protože jde o zřejmou nesprávnost, a chybu v psaní, byla podle § 164 zákona č. 99/1964 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, provedena oprava tímto opravným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nej**sou opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 17. února 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.